

Enyor de l'estiu i de Catalunya

Plou a Santiago. Plou inlassablement o lassant-nos a tots. L'atmosfera és grisa, d'un gris tan estult, que esborra l'esperança en el bon temps. Entretant el pensament se'ns en va envers Catalunya. I l'enyor de Catalunya i l'enyor de l'estiu es confonen. Més que escriure ens agradaria fixar en colors com és Catalunya en aquests moments, amb els seus cels blaus i la seva mar blava i l'esplendor del sol. ¿I no us voldrieu trobar en una de les nostres platges, ran de las ones enfestonades com un llençol de bodes? I enrera la platja, esperant-vos pel sojorn, un poblet de cases blanques, Sitges, o Sagaró, o Llafranc, amb el seu pompós ventall d'avets. ¿O no volrieu escalar una de les valls pirinenques, la Vall d'Aran, que deu semblar amb les seves clapes d'un verd de tan subtils matisos, entre blavisses roques, un monumental i encimerat jardí?... ¿O passejar pels caminals de la Serdanya, entre els pollancs sumptuosos que els voregen, vibrants d'ales i fulles, contemplant les catifes que s'estenen pels vessants, on la humitat regalima en fils de plata, i tot vorejant les cledes, on mansament pasturen les vaques que emmirallen els ulls en les brases dels crepuscle?... O, emportats per records de la infantesa, ¿no us plauria, més encara, trobar-vos vora una era?... ¿No veieu el gest del pagès ceapat, com una estàtua simbòlica, encara amb la falç al puny o enlairant al cel un tou de palla, mentre al vostre entorn s'escampa un polsim daurat?... O, potser, no tan infantils, ¿preferirieu passejar per les Rambles: Rambles de Canaletes, tota vorejada de quioscos i de les terrasses dels Cafès que us esperen; Rambles de les Flors, guarnides de flors i de modistes; Rambla de Santa Mònica, més inhòspita i més temptadora, avant-sala dels cabarets i d'altres diversions nocturnes, del Paral·lel que us xucla amb la seva gatzara?... I quins flaires deu exhalar la nostra terra, ara que ací només podem respirar olors de xipoll als carrers i de florit entre les parets que ens acullen! Flaires que reconfortarien els nostres cors desvalguts: sentors de sals marines, sentors de la resina dels pins, sentors de froment i de vinyes, i fins sentors de la pols de les ciutats i de les viles, però, a la fi, pols catalana!... Oh, enyor, enyor! Enyor, engany dels nostres sentits, que ens fas confondre l'amor a Catalunya amb la nostàlgia de l'estiu, amb la nostàlgia de la primavera, de les primeres de la nostra vida, de la nostra juvenesa, dels nostres amors i de tantes i tantes coses passades que no poden tornar ni que tornéssim a retrobar Catalunya! Enyor, falaç enyor, que no és sempre símptoma clar d'amor a la pàtria perduda, i que tan sovint més que enfortir-nos en una fe constructiva, ens fas esbravar els nostres sentiments entre xarangues!